Szf.M.4/2024/6.
A mentesítés objektív feltételeinek megvalósulása nem eredményezi automatikusan a mentesítési kérelem teljesítését.

A kérelmező bíró a fegyelmi büntetés hatálya alóli mentesítését kérte arra hivatkozással, hogy a Bjt. 126. § (1) bekezdése szerinti idő fele már eltelt és vele szemben újabb fegyelmi eljárás nincs folyamatban, ezen felül a fegyelmi büntetés jelentős anyagi hátrányt okozott számára.

Az elsőfokú szolgálati bíróság a mentesítés iránti kérelmet elutasította.

A kérelmező bíró fellebbezése az elsőfokú szolgálati bíróság határozatának megváltoztatására és a fegyelmi vétség jogkövetkezményei alóli mentesítésére irányult. Kérte továbbá, hogy a másodfokú szolgálati bíróság kötelezze a törvényszéket részletezett jogcímeken meghatározott összegek megfizetésére.

A másodfokú szolgálati bíróság megállapította, hogy az elsőfokú szolgálati bíróság a releváns tényállást helyesen állapította meg, azt a kérelmező bíró nem támadta. A másodfokú szolgálati bíróság kiemelte: A fegyelmi büntetéssel a Bjt. 126. § (1) bekezdésében meghatározott ideig a büntetés jellegéből adódó jogkövetkezményeken túl a Bjt. 126. § (2) bekezdésében írt hátrányos következmények is együtt járnak. A jogkövetkezmények alóli mentesítés kivételes jogintézmény, melynek a Bjt. 127. § (1) bekezdése alapján három objektív feltétele van: a Bjt. 126. § (1) bekezdése szerinti idő – jelen esetben két év – felének eltelte, az újabb fegyelmi eljárás folyamatban létének hiánya, valamint az, hogy a mentesítés alkalmazásának lehetőségét a jogerős fegyelmi határozat nem zárta ki. A mentesítés objektív feltételeinek megvalósulása nem eredményezi automatikusan a mentesítési kérelem teljesítését. A Bjt. a mentesítés további feltételét nem szabályozza. A szolgálati bíróságok gyakorlatában kialakult jogelv, az ún. érdemesség a mentesítés szubjektív feltétele, mely mérlegelési tevékenység eredményeként állapítható meg. A szolgálati bíróságok az érdemesség körében azt vizsgálják, hogy a bíróval szemben alkalmazott fegyelmi büntetés elérte-e a célját úgy, hogy a további joghátrány fenntartása már nem indokolt. Ilyen a jogerős fegyelmi határozat meghozatalától a mentesítési kérelem előterjesztéséig eltelt időben tanúsított bírói magatartásként értékelhető tipikusan a tevékeny megbánás, a cselekmény következményeinek enyhítésére törekvés. Helyesen mutatott rá az elsőfokú szolgálati bíróság arra, hogy ezen tények és körülmények állítása, valamint szükség esetén azok bizonyítása a kérelmező bíró érdekkörében merül fel. A kérelmező bíró nem adott elő olyan tényt, mely a mentesítésre okot adó szubjektív feltételként értékelhető lenne. A fegyelmi büntetés és az ahhoz kapcsolódó munkáltatói intézkedések által okozott hátrány, a bíró munkaterhe, többlet munkavégzése a mentesítéshez nem elegendő. Mindezek alapján a kérelmező bíró mentesítésére nem volt lehetőség, ezért a másodfokú szolgálati bíróság az elsőfokú határozatot helyben hagyta.
A másodfokú szolgálati bíróság az elsőfokú szolgálati bíróság határozatában foglaltakat annyiban pontosította, hogy nem a fegyelmi vétség jellege vagy annak súlya képezi akadályát a mentesítési kérelem teljesítésének, hiszen az alapügyben eljárt másodfokú szolgálati bíróság azt úgy mérlegelte, hogy nem indokolt a kérelmező bírót kizárni a fegyelmi büntetés jogkövetkezménye alóli mentesítés lehetőségéből. Ez a döntés a mentesítési eljárásban nem mérlegelhető felül.
A meghatározott jogcímeken, meghatározott összegek követelésével kapcsolatos marasztalás iránti kérelmek elbírálására a szolgálati bíróságoknak nincs hatásköre.
Budapest, 2024. április 22.

Dr. Farkas Katalin a tanács elnöke, Dr. Cseke Ivett előadó bíró és Dr. Bögös Fruzsina bíró